

REPORTATGE

PERSONES MIGRADES: venim de lluny i anem encara més lluny

Text
Mar Calpena Ollé

Fotografies
Freepik,
Ajuntament d'Amposta
i Travis Grossen
(Unsplash)

L'ADN de la classe treballadora catalana està empeltat de l'esforç de persones nascudes dins i fora de Catalunya. Ja des del seu començament, el sindicat l'han fet i l'han aixecat també les persones vingudes d'arreu, i aquesta realitat, avui dia, s'origina més enllà de les fronteres de l'Estat. Això va en consonància amb el que està succeint a la societat en general. L'informe "Els altres catalans i catalanes del segle xxi. La població d'origen estranger a Catalunya i la seva participació a CCOO", elaborat per la sociòloga Mariña Couceiro, de la Fundació Cipriano García, radiografiava fa uns mesos quin és el perfil de les persones migrants, que, aquí i ara, som ja nosaltres. Aquesta radiografia coincidia amb la que va fer recentment el diari britànic *The Guardian*, que publicava un reportatge de la periodista Ashifa Kassam titulat "De com l'enfocament radicalment diferent d'Espanya a la migració ha fet que la seva economia es dispari". Tots dos textos mostraven l'evidència que la migració, després de la pandèmia, és un dels motius, i molt probablement el principal, del creixement econòmic d'Espanya. Però aquesta evidència, per desgràcia, és negada per la retòrica ultradretana de formacions com Vox i Aliança Catalana, que han fet del discurs antimigratori uns de les seves principals armes per caçar vots. Algunes dades destacables de l'informe són que les persones nascudes

El seu destí
laboral és molt
diferent en
funció de si
tenen origen
extracomunitari
o no

fora de Catalunya ja són un milió i mig, dada que equival al 21,2 % de la població. Però el seu destí laboral és molt diferent en funció de si tenen origen extracomunitari o no. Com assenyalava Couceiro en la presentació del text, "això es trasllada a una segregació per origen i a dues realitats molt diferenciades que reflecteixen la diversitat i la complexitat del fenomen migratori". A la pràctica, les persones d'origen extracomunitari tenen una formació gairebé igual a la de la població espanyola, però cobren de mitjana uns 10.000 euros menys a l'any que els autòctons. A això, s'hi suma una parcialitat involuntària i una intermitència molt més grans, i la concentració en aquells sectors on la població autòctona no vol treballar. Per contra, els estrangers d'origen comunitari, amb una qualificació superior (3 de cada 4 han fet batxillerat, mentre que entre els nascuts aquí i els extracomunitaris aquest percentatge és del 57,7 % i del 52,2 %, respectivament), solen tenir taxes de rotació molt inferiors. Uns i altres, però, han estat clau per a la recuperació econòmica, però també per a la recuperació demogràfica dels darrers anys.

Una part no menor de la culpa d'aquesta doble situació rau en els papers. O, millor dit, en la manca d'aquests, derivada de les nombroses traves administratives que pateixen les persones en situació irregular. La memòria anual del CITE referent al 2024 la detecta en un 74 % de les consultes rebudes, cosa que equivaldria a

una bossa d'uns 200.000 llocs de treball en l'economia submergida, sobretot en sectors com les tasques de la llar o les cures i l'hostaleria. El marc legal és molt restrictiu, i els riscos que el procés de regularització s'interrompi o no pugui renovar-se, tot i haver-se completat, són múltiples, i tenen tant a veure amb una visió restrictiva i utilitarista de les migracions com amb les mancances administratives i de recursos, que fan que els endarreriments i la mala gestió siguin endèmics. És imperatiu, doncs, que aquest marc legal canviï i que deixi d'anul·lar el principi d'igualtat en els drets de ciutadania en funció de l'origen de les persones i de la seva situació administrativa.

Com a sindicat, la participació de les persones migrants als òrgans de decisió també es ressent d'aquesta doble caracterització de la població d'origen forà. Un dels principals reptes de cara al futur és fer que aquelles que estan en sectors més precaritzats trobin les eines i els recursos per organitzar-se, guanyar pes als òrgans de decisió i atraure també les que compten amb un relatiu privilegi i o bé no solen participar en l'organització del treball o bé es decideixen per organitzacions gremials. Així mateix, el sindicat té una tasca important per dur a terme pel que fa a la promoció i la implantació del català en l'àmbit laboral. Per això, des del Seminari Salvador Seguí participem a la campanya "Català per a tothom: a cada barri, a cada escola i a cada feina", amb la qual, juntament amb altres entitats, volem garantir que els centres de treball ofereixin cursos per a les 30.000 persones que en són demandants potencials. També hem acordat amb la Generalitat que oferirem 1.200 places per preparar el nivell C2 de català. Perquè com a sindicat nacional i de classe sabem que el català és un dret fonamental de les persones treballadores. ●